

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 14C/17/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4313222360
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Kostolanská
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2019:4313222360.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice, sudkyňou JUDr. Lenkou Kostolanskou, v spore žalobkyne: T. W., U.. XX. XX. XXXX, R. Č., T. XXXX, zast.: 1. JUDr. Edita Tomková, advokátka, so sídlom Bratislava, Karadžičova 7, 2. Záhoraková & Partners, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Bratislava, Krasovského 13, proti žalovanej: G. G., U.. XX. XX. XXXX, R. U. N., F.Á. U. H. XX, zast.: JUDr. Milena Štaudnerová, advokátka, so sídlom Mochovce, o zaplatenie sumy 218,22 eura, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyňi sumu 218,22 eura, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňi súd nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Žalobou, doručenou súdu dňa 30. 10. 2013, vedenou pod sp. zn. 14C/17/2014, sa žalobkyňa voči žalovanej domáhala zaplatenia sumy 107,26 eura. Svoj návrh odôvodnila tým, že dňa 18. 10. 2010 uzavrela žalobkyňa so žalovanou písomnú Zmluvu o pôžičke peňazí vo výške 15.000 eur na dobu 60 mesiacov. Žalovaná sa zaviazala splácať túto pôžičku žalobkyňi v pravidelne sa opakujúcich 60 splátkach vo výške 250 eur mesačne, vždy najneskôr v posledný deň kalendárneho mesiaca, úhradou na osobný účet žalobkyne. Keďže žalovaná žalobkyňi neuhradila ani jednu splátku, na opakované výzvy žalobkyne nereagovala a sama neprejavila vôľu dlžnú sumu vrátiť, dňa 11. 05. 2012 si v zmysle čl. I. ods. 7 Zmluvy uplatnila žalobkyňa na súde zaplatenie celej zostávajúcej sumy naraz - istiny vo výške 15.000 eur. Dňom 12. 05. 2012 sa žalovaná dostala do omeškania so splatnosťou istiny 15.000 eur. V záujme zabezpečenia oprávnených nárokov si žalobkyňa uplatnila svoje právo na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania vo výške 9% ročne z istiny 15.000 eur od 01. 06. 2013 do 30. 06. 2013, čo predstavovalo sumu 107,26 eura.

2. Žalobou, doručenou súdu dňa 19. 07. 2013, vedenou pod sp. zn. 14C/224/2014, sa žalobkyňa voči žalovanej domáhala zaplatenia sumy 110,96 eura. Svoj návrh odôvodnila tým, že dňa 18. 10. 2010 uzavrela žalobkyňa so žalovanou písomnú Zmluvu o pôžičke peňazí vo výške 15.000 eur na dobu 60 mesiacov. Žalovaná sa zaviazala splácať túto pôžičku žalobkyňi v pravidelne sa opakujúcich 60 splátkach vo výške 250 eur mesačne, vždy najneskôr v posledný deň kalendárneho mesiaca, úhradou na osobný účet žalobkyne. Keďže žalovaná žalobkyňi neuhradila ani jednu splátku, na opakované výzvy žalobkyne nereagovala a sama neprejavila vôľu dlžnú sumu vrátiť, dňa 11. 05. 2012 si v zmysle čl. I. ods. 7 Zmluvy uplatnila žalobkyňa na súde zaplatenie celej zostávajúcej sumy naraz - istiny vo výške 15.000 eur. Dňom 12. 05. 2012 sa žalovaná dostala do omeškania so splatnosťou istiny 15.000 eur. V záujme zabezpečenia oprávnených nárokov si žalobkyňa uplatnila svoje právo na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania vo výške 9% ročne z istiny 15.000 eur od 01. 03. 2013 do 31. 03. 2013, čo predstavovalo sumu 110,96 eura.

3. Súd v obidvoch konaniach najskôr rozhodol platobnými rozkazmi, proti ktorým podala v zákonnej lehote odôvodnený odpor žalovaná.

4. Žalovaná v odporoch namietala, že si sumu 15.000 eur ani žiadnu inú sumu od žalobkyne nikdy nepožičala a zmluvu o pôžičke peňazí zo dňa 18. 10. 2010 na sumu 15.000 eur nepodpísala. Až do doručenia platobného rozkazu nemala vedomosť o tom, že by takáto zmluva existovala. Túto zmluvu o pôžičke peňazí považovala za falzifikát, a teda žalobkyňa z takejto zmluvy nikdy nemohla vzniknúť pohľadávka. A tak mala za to, že platobný rozkaz bol vydaný na neexistujúcu pohľadávku. V dôsledku týchto skutočností sa žalovaná dňa 04. 12. 2012 dostavila na Okresné riaditeľstvo PZ, odbor kriminálnej polície, oddelenie ekonomickej kriminality v Leviciach, kde podala trestné oznámenie o skutočnostiach, ktoré nasvedčujú tomu, že bol voči jej osobe spáchaný trestný čin podvodu. Číslo vyšetrovacieho spisu je ORP-895/OEK-LV-2012. Tiež dňa 10. 09. 2013 podala na Generálnu prokuratúru SR hromadné trestné oznámenie súvisiace s vyššie uvedenou prejednávanou vecou. Generálna prokuratúra SR odstúpila vec na Okresné riaditeľstvo PZ v Čadci, kde je vedená pod ČVS: ORP-557/OEK-CA-2013. Vo vyššie uvedenej veci je na Okresnom súde Levice vedené aj konanie pod sp. zn. 13C/258/2012, v ktorom si žalobkyňa uplatňuje istinu vo výške 15.000 eur s príslušenstvom. V tejto veci doposiaľ nebolo rozhodnuté, preto žiadala aj o prerušenie konania, ako aj uplatnený nárok považovala za neopodstatnený v celom rozsahu.

5. Žalovaná následne požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov, ako aj zdokladovala svoj návrh príslušným tlačivom, o ktorom súd obsadený vyšším súdnym úradníkom rozhodol uznesením zo dňa 01. 06. 2015 č.k. 14C/224/2015 tak, že nepriznal odporkyni oslobodenie od súdnych poplatkov. Proti tomuto uzneseniu podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná.

6. K odporu žalovanej zaujala stanovisko žalobkyňa a uviedla, že tvrdenie žalovanej, že si nikdy nepožičala sumu 15.000 eur ani žiadnu inú sumu od žalobkyne a že predmetnú zmluvu nikdy nepodpísala, je nepravdivé a účelové. Žalovaná vlastnoručne podpísala predmetnú zmluvu v dvoch origináloch hneď potom, ako si od žalobkyne osobne prevzala finančnú hotovosť 15.000 eur. Taktiež nebolo pravdivé tvrdenie, že žalovaná až do doručenia platobného rozkazu nemala vedomosť o existencii tejto zmluvy, nakoľko po jej podpísaní oboma zmluvnými stranami, si žalovaná prevzala jeden z originálov, ktorým disponovala. Skutočnosť, že žalovaná od žalobkyne osobne prevzala celú finančnú hotovosť vo výške 15.000 eur, zmluvu vlastnoručne podpísala a prevzala jeden originál tejto zmluvy, môže byť kedykoľvek preukázané viacerými hodnovernými svedeckými výpoveďami. Pokiaľ išlo o tvrdenie žalovanej, že zmluvu považuje za falzifikát, toto tvrdenie bolo vyvrátené znaleckým dokazovaním zmluvy. Ohľadom trestného oznámenia uviedla, že žalobkyňa uzavrela so žalovanou zmluvu o pôžičke až v roku 2010.

7. Podaním zo dňa 18. 02. 2015 podala žalovaná návrh na prerušenie konania a dôvodila tým, že na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13C/258/2010 je vedené konanie proti žalovanej o zaplatenie 15.000 eur, v ktorom sa rieši zásadná otázka existencie dlhu. Do vyriešenia tejto otázky nie je zrejmé, či je žalovaná s plnením v omeškaní, odkedy je v omeškaní a s akou výškou dlhu, a tiež ani to, či došlo k porušeniu zmluvných podmienok, za ktoré by patrila žalobkyňa zmluvná pokuta. Paralelne prebieha aj konanie pred okresným riaditeľstvom Policajného zboru, Odbor kriminálnej polície v Leviciach, ČVS: ORP-895/OEK-LV-2012, v ktorom žalovaná vystupuje ako poškodená trestným činom podvodu.

8. Uznesením zo dňa 13. 04. 2016 č.k. 14C/17/2014-39 súd spojil na spoločné konanie veci vedené pod spisovými značkami 14C/17/2014, 14C/224/2014 a ďalej budú prejednané pod sp. zn. 14C/17/2014. Okrem toho priznal žalovanej oslobodenie od súdnych poplatkov a zrušil uznesenie zo dňa 01. 06. 2015 č.k. 14C/224/2014-33.

9. Po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní súd vo veci samej rozhodol rozsudkom (v poradí prvým) zo dňa 27. 06. 2016 č.k. 14C/17/2014-57 tak, že žalobu žalobkyne zamietol a žalobkyňa uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 219,16 eura, právnej zástupkyne žalovanej, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, v dôsledku čoho Krajský súd v Nitre ako odvolací súd uznesením zo dňa 23. 08. 2017 č.k. 25Co/669/2016-194 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uložil súdu, aby sa oboznámil s výsledkom

sporu, v ktorom si žalobkyňa uplatnila nárok na zaplatenie sumy 15.000 eur titulom istiny zo zmluvy o pôžičke od žalovanej a až v prípade právoplatného rozhodnutia sa bude zaoberať nárokom žalobkyne v danom konaní. Mal za to, že žalobkyňa preukázala uzavretie zmluvy o pôžičke, teda jej povinnosťou bude preukázať reálne odovzdanie peňazí žalovanej.

10. S poukazom na rozhodnutie odvolacieho súdu a po zistení, že konanie vedené na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13C/258/2012 nie je právoplatne skončené, súd uznesením zo dňa 03. 04. 2018 č.k. 14C/17/2014-216 prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13C/258/2012.

11. Podaním zo dňa 15. 05. 2019 žalobkyňa podala žiadosť o pokračovanie v konaní a tiež návrh na spojenie sporových konaní.

12. Po zistení, že konanie vedené na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13C/258/2012 je právoplatne skončené a to rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 19. 01. 2017 č.k. 13C/258/2012-721 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 07. 05. 2019 č.k. 7Co/341/2017-991, právoplatným dňa 23. 05. 2019 a vykonateľným dňa 28. 05. 2019, súd uznesením zo dňa 26. 06. 2019 č.k. 14C/17/2014-279 rozhodol o pokračovaní v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 14C/17/2014 a nariadil vo veci samej pojednávanie, ako aj zisťoval, či k termínu pojednávania bolo rozhodnuté o návrhu na spojenie vecí v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 11C/7/2014.

13. O návrhu žalobkyne na spojenie vecí bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 12. 09. 2019 č.k. 11C/7/2014-124, právoplatným dňa 01. 10. 2019, tak, že súd spojil na spoločné konanie s konaním vedeným na Okresnom súde Levice sp. zn. 11C/7/2014 konania vedené na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 6C/57/2015, 6C/155/2015, 6C/187/2015, 6C/304/2015, 6C/323/2015, 7C/26/2014, 9C/21/2015, 11C/85/2015, 11C/116/2014, 11C/232/2014, 12C/6/2014, 13C/7/2015, 14C/15/2014, 14C/21/2014, 15C/304/2015, 16C/26/2014, 16C/43/2015, 16C/79/2014, pričom konanie sa bude ďalej viesť pod sp. zn. 11C/7/2014. Okrem toho súd rozhodol, že nespája na spoločné konanie s konaním vedeným na Okresnom súde Levice sp. zn. 11C/7/2014 konania vedené na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 7C/9/2014, 9C/5/2014, 11C/33/2014, 12C/5/2014, 12C/27/2014, 14C/17/2014, 16C/6/2014, 16C/23/2014, 16C/35/2014.

14. Následne súd vec prejednal na nariadených pojednávaniach, v zmysle § 180 CSP v neprítomnosti žalobkyne a žalovanej, a na základe vykonaného dokazovania súd zistil tento skutkový a právny stav:

15. Dňa 18. 10. 2010 v Čadci uzatvorila žalobkyňa so žalovanou Zmluvu o pôžičke peňazí a dohodli sa, že veriteľka dňom podpísania zmluvy požičala dlžníčke finančnú sumu 15.000 eur. Dlžníčka sa zaviazala splácať poskytnutú finančnú pôžičku veriteľke v pravidelne sa opakujúcich 60 splátkach vo výške 250 eur a to mesačne, vždy najneskôr v posledný deň kalendárneho mesiaca. Za úhradu splátky pôžičky sa považoval deň jej faktického pripísania na bankový účet veriteľa. Účastníci zmluvy sa dohodli, že uvedená finančná pôžička bude bezúročná. Prvú splátku pôžičky uhradí dlžníčka najneskôr dňa 31. 10. 2010, poslednú splátku pôžičky uhradí najneskôr dňa 31. 10. 2015. Doba pôžičky dohodnutá medzi účastníkmi začala plynúť dňom podpisu tejto zmluvy a faktickým hotovostným prevzatím finančnej pôžičky dlžníčkou, ktoré podpisom tejto zmluvy dlžníčka plne potvrdzuje. Dlžníčka sa pri nedodržaní termínu splatnosti ktorejkoľvek zo splátok pôžičky plne zaväzuje zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 100 eur za každú oneskorenú splátku pôžičky splatnú ku dňu jej splatnosti, pričom nárok na vyplatenie zmluvnej pokuty vzniká ihneď na druhý deň po termíne splatnosti každej oneskorenej splátky pôžičky. V prípade, ak dlžník nedodrží termín ktorejkoľvek splátky, stráca výhody splátok a veriteľ je oprávnený žiadať zaplatenie celej zostávajúcej sumy naraz.

16. Výzvou zo dňa 05. 12. 2011 žalobkyňa vyzvala žalovanú na pravidelné splácanie splátky vo výške 250 eur a vyzvala ju na nápravu do 15. 12. 2011, pod následkom využitia sankcie podľa predmetnej zmluvy.

17. Dňa 11. 05. 2012 si v zmysle čl. 1 ods. 7 Zmluvy o pôžičke peňazí uplatnila žalobkyňa na súde zaplatenie celej zostávajúcej sumy naraz, t.j. istiny vo výške 15.000 eur, pričom konanie bolo vedené na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13C/258/2012 a súd vo veci samej rozhodol rozsudkom zo dňa 19. 01. 2017 č.k. 13C/258/2012-721 tak, že návrh žalovanej na prerušenie konania zo dňa 16. 02. 2016

zamietol, návrh žalobkyne na spojenie vecí zo dňa 18. 01. 2017 zamietol, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 15 eur, do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 100 eur s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 100 eur od 02. 04. 2012 do zaplataenia, všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku, žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu vo výške 100 eur s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 100 eur od 02. 12. 2010 až do zaplataenia, všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku, žalovanej uložil tiež povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 80,45 eura pozostávajúcu z úroku z omeškania 9% ročne zo sumy 250 eur od 01. 02. 2011 do 10. 05. 2012, z úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 250 eur od 01. 03. 2011 do 10. 05. 2012, z úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 250 eur od 01. 04. 2011 do 10. 05. 2012, všetko do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku a posledným výrokom žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, v dôsledku čoho Krajský súd v Nitre ako odvolací súd rozsudkom zo dňa 07. 05. 2019 č.k. 7Co/341/2017-991 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku (I.), ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania zo dňa 16. 02. 2016 a vo vyhovujúcich výrokoch (III., IV., V., VI.), ako aj vo výroku o trovách konania (VII.) potvrdil a žalobkyni priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Dôvodil tým, že po preskúmaní obsahu spisu a zopakovaní dokazovania na odvolacom pojednávaní dospel k jednoznačnému záveru, že súd prvej inštancie vec po právnej stránke správne posúdil a svoje rozhodnutie aj správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil, jeho argumentácia je vecne správna, objektívna a presvedčivá.

18. Na doplnenie v bode 9.1 odvolací súd uviedol, že zmluva o pôžičke peňazí má charakter reálnej (nielen konsenzuálnej) zmluvy. To znamená, že k vzniku právneho vzťahu k pôžičke je potrebné odovzdanie vecí dlžníkovi. Ak sa tak nestane, medzi zmluvnými stranami právny vzťah k pôžičke nevznikne (napr. rozsudok NS SR z 30. 06. 2010, sp. zn. 3Cdo 325/2009), a to aj keby všetky náležitosti tohto právneho úkonu (vrátane náležitostí vôle) boli dané. V prejednávanej veci bolo preto pre posúdenie otázky platnosti zmluvy o pôžičke nevyhnutné zistiť, či došlo k jej poskytnutiu - odovzdaniu peňazí. Dôkazné bremeno spočívalo na žalujúcom veriteľovi. V spore o vrátenie požičanej sumy má teda veriteľ bremeno tvrdenia, že so žalovaným dlžníkom uzavrel zmluvu o pôžičke, žalovanému poskytol finančné prostriedky a žalovaný nezaplatil dlh riadne a včas. Túto skutočnosť môže veriteľ preukázať písomnou zmluvou o pôžičke alebo dlžobným úpisom, ktorým sa dlžník zaviazal na majetkové plnenie druhovo určených vecí, spravidla peňazí. Ak veriteľ nemá takúto písomnosť k dispozícii alebo ak je písomný doklad neúplný (chýbajú mu podstatné náležitosti), musí poskytnutie pôžičky preukázať inými dôkaznými prostriedkami (napr. svedkami). Ak sú tieto skutočnosti preukázané, potom veriteľ uniesol dôkazné bremeno (rozsudok NS ČR zo 16. 01. 2002, sp. zn. 25Cdo 98/2000). Zaviazanie dlžníka na plnenie súdom bude teda závisieť od úspechu dokazovania. Na druhej strane, i v prípade existencie listín preukazujúcich poskytnutie pôžičky môže dlžník v spore namietat' neexistenciu dlhu alebo jej výšku. Dôkazné bremeno o existencii právnej skutočnosti, ktorá mala za následok zánik dlhu celom alebo sčasti, spočíva na dlžníkovi. Okrem toho v bode 9.2 dodal, že ak zmluva o pôžičke obsahuje vyhlásenie dlžníka, že prevzatie pôžičky od veriteľa potvrdzuje svojím podpisom na zmluve (o pravosti podpisov zmluvných strán na zmluve pritom nie je namieste pochybovať, lebo boli úradne overené), odporuje pravidlám logického myslenia uveriť bez ďalšieho obrane dlžníka, že predmet pôžičky od veriteľa neprevzal, resp. vyvodzovať, že zmluva o pôžičke opatrená overenými podpismi účastníkov nie je dostatočným dôkazom na preukázanie opaku. Účastníkom občianskoprávných zmluvných vzťahov by malo byť naopak umožnené spoľahnúť sa na to, že celkom zrejmy obsah ich zmluvných dohôd nemožno vyvrátiť na základe jeho jednoduchého popretia zo strany účastníka, ktorý nechce niesť následky porušenia povinnosti zo zmluvného vzťahu (rozsudok NS ČR z 21. 06. 2012 sp. zn. 33Cdo 2547/2011).

19. S poukazom na uvedené, ako aj vykonané dokazovanie mal odvolací súd za preukázané, že v danej veci strany sporu uzavreli písomnú zmluvu o pôžičke, v ktorej žalovaná svojím podpisom potvrdila prevzatie peňažných prostriedkov, čo je priamo uvedené v článku I bod 5 zmluvy o pôžičke. Z uvedeného vyplývalo, že žalobkyňa ako veriteľ uniesla v konaní dôkazné bremeno tvrdenia, že k uzavretiu zmluvy o pôžičke došlo, a že dlžníkovi predmet pôžičky odovzdala, pričom žalovaná predmet pôžičky riadne a včas nevrátila. Odovzdanie predmetu pôžičky - sumy 15.000 eur bolo v konaní potvrdené aj výpovedami svedkov C. Q. a H. I., ktorí boli prítomní pri uzatváraní pôžičky a zhodne vypovedali o jej priebehu. Keďže žalobkyňa v konaní preukázala, že došlo k reálnemu kontraktu - odovzdaniu peňazí, dôkazné bremeno

následne spočívalo na žalovanej, ktorá mala v konaní preukázať svoje tvrdenia o tom, že nepodpísala uvedenú zmluvu o pôžičke a neprevzala od žalobkyne sumu 15.000 eur.

20. Následne sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, že v tomto smere žalovaná neprodukovala žiadne dôkazy vo svoj prospech. Znaleckým dokazovaním vykonaným v trestnom konaní (ZP č. 334/2013 zo dňa 05. 12. 2013) sa preukázala práve tá skutočnosť, že podpis na zmluve o pôžičke patrí žalovanej a ďalším znaleckým posudkom skutočnosť, že žalovaná podpísala zmluvu po vytlačení jej textu. Navyše tvrdenia žalovanej sa rôznili, keď najskôr v podanom odbore uvádzala, že nikdy so žalobkyňou nepodpísala zmluvu o pôžičke na sumu 15.000 eur, neskôr uviedla, že žalobkyňu podpísala zmluvu o pôžičke na sumu 5.000 eur, ktorú však nevedela predložiť. Tvrdenie, že žalovaná nikdy od žalobkyne neprevzala sumu 5.000 eur a ani sumu 15.000 eur preukázať nevedela. Žalovaná v celom konaní poukazovala najmä na osobu H. I. a jeho konanie v súvislosti s ďalšími osobami, ako aj na trestné oznámenie a obžalobu v konaní sp. zn. 35T/100/2013, jeho písomné prejavy, mailovú komunikáciu, sms správy, zápisnice a rozsudky príslušných súdov. Odvolací súd však v tomto rozsahu konštatoval, že žiaden z týchto dôkazov sa bezprostredne netýkal predmetného sporu a poskytnutia pôžičky medzi žalobkyňou a žalovanou, pretože veriteľom bola žalobkyňa a nie H. I.Č.. V danom spore H. I. vystupoval len ako svedok a aj v prípade, že by súd nebral do úvahy jeho svedeckú výpoveď, bolo potrebné konštatovať, že žalobkyňa písomnou zmluvou o pôžičke dostatočne preukázala prevzatie žalovanej sumy. Tvrdenie žalovanej, že istotne si nikdy žiadne peniaze od H.A. I. ani od jeho príbuzných nepožičala, zostalo iba tvrdením, ktoré nebolo zo strany žalovanej preukázané. Námietku žalovanej, že žalobkyňa nepreukázala svoju solventnosť, pretože stav svojho účtu preukazovala ku dňu 30. 06. 2016, bola tiež vyhodnotená ako neopodstatnená, pretože zo spisu vyplývalo, že žalobkyňa preukázala svoju solventnosť aj výpisom z účtu ku dňu 30. 09. 2010, na ktorom sa nachádzala suma 17.854,19 eura.

21. Čo sa týkalo ďalších žalovanou avizovaných návrhov na doplnenie dokazovania v predmetnom konaní, ktoré mali byť zasielané z Anglicka, súd predmetnému návrhu nevyhovel, návrhy žalovanej na doplnenie dokazovania zamietol. Mal pritom za to, že predmetná žiadosť o stanovenie lehoty na dodatočné predloženie dôkazov zo strany žalovanej, bola súdu predstretá už na pojednávaní konanom dňa 26. 08. 2019, ktoré bolo za týmto účelom aj odročené, avšak k ďalšiemu termínu pojednávania, ktoré sa uskutočnilo až dňa 06. 11. 2019, žiadne návrhy na doplnenie dokazovania zo strany žalovanej produkované neboli, práve naopak opätovne žalovaná žiadala o ďalšiu lehotu na predloženie dôkazov, ktoré však žiadnym spôsobom nešpecifikovala, ako ani neuviedla, čo by nimi malo byť preukázané a čoho sa týkajú. Navyac, súd v tomto ohľade prihliadol aj na tú skutočnosť, že spor medzi stranami sporu o zaplatenie istiny začal v roku 2012, teda za uvedené obdobie mala žalovaná vytvorený dostatočný časový priestor na to, aby v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13C/258/2012 produkovala dôkazy a v prípade, ak nebola spokojná s hodnotením dôkazov zo strany súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, nič jej nebránilo podať mimoriadny opravný prostriedok voči týmto rozhodnutiam. Uvedené však nevykonala a námietka ohľadom nedostatku finančných prostriedkov na zaplatenie súdneho poplatku neobstojí, pretože žalovaná mimoriadny opravný prostriedok vôbec nepodala a v rámci neho žiadnym spôsobom nevyužila možnosť požiadať o oslobodenie od platenia od súdnych poplatkov, teda ani v podanom mimoriadnom opravnou prostriedku nešpecifikovala svoje výhrady voči právoplatnému rozhodnutiu, ktorým bola zaviazaná na úhradu istiny. Akékoľvek argumenty, týkajúce sa nesúhlasu s právoplatným rozhodnutím všeobecných súdov v konaní vedenom ohľadom zaplatenia istiny, bez ich relevantného preukázania, súd musel hodnotiť za irelevantné, majúc pritom za to, že s argumentmi a dôkazmi žalovanej sa súd vysporiadal v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13C/258/2012, predmetné rozhodnutie je právoplatné a nebolo napadnuté žiadnym mimoriadnym opravným prostriedkom, v rámci ktorého by boli uplatnené iné dôkazy.

22. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

23. Podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

24. Zmluva o pôžičke je neformálnou, ale reálnou zmluvou (kontraktom), ktorá vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky (peňazí) veriteľom dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka, alebo odovzdaním krátkou cestou.

25. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

26. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

27. Podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. (účinného do 31. 01. 2013), ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

28. V danom prípade z výsledkov vykonaného dokazovania vyplývalo, že žalobkyňa si dňa 11. 05. 2012 v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13C/258/2012 v zmysle čl. 1 ods. 7 zmluvy uplatnila na súde zaplatenie istiny vo výške 15.000 eur. Následne v ďalších konaniach si žalobkyňa uplatnila ako samostatné nároky zmluvné pokuty s príslušenstvom a tiež úroky z omeškania (č.l. 305 - 308 spisu), pričom predmetom daného sporu boli úroky z omeškania a to za mesiac marec a jún 2013. Konkrétne išlo o sumu 110,96 eura, pozostávajúcu z úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 15.000 eur od 01. 03. 2013 do 31. 03. 2013 a o sumu 107,26 eura, pozostávajúcu z úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 15.000 eur od 01. 06. 2013 do 30. 06. 2013. V zmysle pokynu odvolacieho súdu súd vyčkal na rozhodnutie o zaplatenie istiny vo výške 15.000 eur, ktorá predstavovala právny základ sporného nároku. Mal pritom za to, že úroky z omeškania sú podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky a možno o nich rozhodovať iba v prípade, ak pohľadávka existuje a je splatná. Z vykonaného dokazovania, ako aj z rozhodnutí vydaných v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13C/258/2012 bolo nesporne zistené, že pohľadávka existuje a je splatná, pričom splatnosť pohľadávka nadobudla dňom nasledujúcim po omeškaní jednotlivých splátok v rozsahu týchto splátok a následne v celom rozsahu odo dňa nasledujúceho po jej zosplatení. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že dňa 11. 05. 2012 nadobudla splatnosť celá pohľadávka, preto ak žalobkyňa žiadala úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 15.000 eur od 01. 03. 2013 do 31. 03. 2013 a vo výške 9% ročne zo sumy 15.000 eur od 01. 06. 2013 do 30. 06. 2013, súd dospel k záveru, že išlo o úroky z omeškania vymáhané nielen z existujúcej pohľadávky, ale aj v žalovanom rozsahu zo splatnej pohľadávky, preto tieto nároky aj v plnom rozsahu priznal. Mal pritom za preukázané, že žalovaná na istinu neuhradila žiadnu sumu, teda sa dostala so splácaním dlžnej istiny v plnom rozsahu do omeškania a žalobkyni zo zákona vznikol nárok na zákonné úroky z omeškania, ktoré požadovala v zákonom stanovenej výške, preto súd žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a žalovanú zaviazal žalobkyni zaplatiť sumu 218,22 eura, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

29. Vzhľadom na to, že žalovaná upustila od návrhu na prerušenie konania, súd o návrhu na prerušenie konania nerozhodoval.

30. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 257 CSP tak, že žalobkyni nepriznal nárok na náhradu trov konania, aj keď bola v spore v plnom rozsahu úspešná. Prihliadol pritom na názor žalobkyne, vyjadrený v odvolaní, o možnosti súdu nepriznať trovy konania pri žalovaní jednej zmluvnej povinnosti v rozdrobených konaní, ako aj odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že účelovú rozdrobenosť konaní možno vyhodnotiť v neprospech žalobkyne len pri posudzovaní nároku žalobkyne na náhradu trov v jednotlivých konaniach, v ktorých si žalobkyňa samostatne uplatňuje ďalšie zmluvné pokuty a príslušenstvo. Majúc pritom za to, že ak by úroky z omeškania boli súčasťou konania o istine, žiadne súdne poplatky, ako ani trovy právneho zastúpenia by žalobkyni nevznikli, a preto ani súd nemohol dospieť k záveru, že žalobkyňou uplatňované trovy právneho zastúpenia, ktoré žalobkyňa definovala ako príslušenstvo pohľadávky, sú účelne vynaložené v predmetnom konaní. K uvedenému záveru nebolo možné dôjsť ani s poukazom na spojenie dvoch samostatných konaní, pretože predmetom oboch konaní boli úroky z omeškania za jednotlivé mesiace, pričom žalobkyňou požadované trovy konania by jej nevznikli, ak by žalovala úroky z omeškania spolu s istinou, resp. by trovy konania boli v nižšom rozsahu, ak by žalovala úroky z omeškania spoločne. S poukazom na uvedené, ako aj skutočnosť, že žalobkyňa na jednej strane deklarovala, že nie je pre ňu problém požičať sumu 15.000 eur neznámej osobe, pretože túto sumu bežne nosí pri ceste na Slovensko a dostáva ju jednak od manžela, ako aj tvorí úspory z celoživotnej práce a na druhej strane uvádzala, že je starobná

dôchodkyňa s dôchodkom omnoho nižším ako príjem žalovanej, a preto sa domáha svojho práva súdnou cestou, a tiež s poukazom na úspech žalobkyne v spore, v dôsledku čoho jej vznikol nárok na úhradu istiny s príslušenstvom, súd mal za to, že majetková situácia žalobkyne jej umožňuje niesť aj jej diel zodpovednosti za predmetné konanie, ktoré síce ako vyplynulo z dokazovania vykonaného v spore vedenom na Okresnom súde Levice sp. zn. 13C/258/2012, bolo úspešné, avšak v dôsledku žalovania dlžnej sumy v rozdrobených konaniach, spôsobovalo aj neúmerne zaťažovanie trovami konania, ktoré nie je spravodlivé, ani účelné dať hradiť žalovanej, ktorej vznikla povinnosť hradiť trovy konania už v hlavnom konaní vedenom pod sp. zn. 13C/258/2012. Okrem toho súd prihliadol aj na skutočnosť, že žalovaná je dlhodobo práceneschopná, preto aj jej príjem sa znížil. S poukazom na uvedené súd hodnotil skutočnosti daného prípadu, ako aj majetkové pomery žalobkyne a žalovanej za dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v predmetnom súdnom konaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Levice písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.